

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKO – RESTAURATORSKICH

KAPLICA DOMKOWA W GIEDLAROWEJ Z LAT 70-TYCH XIX W.

Przedmiot opracowania:
Kaplica domkowa w Giedlarowej
poświęcona Trójcy Świętej i Matce Bożej

Lokalizacja:
Dz. ewid. nr 3449/4, obr. 0021 Giedlarowa,
gm. Leżajsk, pow. leżajski, woj. podkarpackie.

Ochrona konserwatorska:
Gminna ewidencja zabytków karta 48/ 1709.

Podstawa opracowania:
Wizja lokalna 27.08.2024.
Pomiary Robert Argasiński

Inwestor:
Gmina Leżajsk
ul. Łukasza Opalińskiego 2
37-300 Leżajsk

Opracowała:
mgr Halszka Granek -Smarzewska
konserwator rzeźby kamiennej i detalu architektonicznego
Nr dyplomu 1400/122804/2008,UMK Toruń
Kosztowa 92, 37-750 Dubiecko

PODKARPACKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW

Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków
z siedzibą w Przemyślu
Delegatura w Rzeszowie
35-064 Rzeszów, ul. Mickiewicza 7
tel./fax 17 853-94-61, 17 353-94-62
NIP: 795-20-71-175

Załącznik nr 1

do pisma / postanowienia / decyzji

L.dz. Rz-IRN.5183.35.2025.LCH

z dnia 7 marca 2025 r.

Z upoważnienia
Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków
w Przemyślu

Marta Nikiel
MARTA NIKIEL
Główny Specjalista
Delegatura Wojewódzkiego
Urzedu Ochrony Zabytków w Rzeszowie

Halszka Granek-Smarzewska
mgr Halszka Granek-Smarzewska
KONSERWATOR DZIEL SZTUKI
Kosztowa 92, 37-750 Dubiecko
tel. 663 561 237
NIP 7331269857, REGON 181001832

LUTY 2025

L.P.	SPIS TREŚCI	str.
I.	OPIS FORMALNY.....	3
II.	TECHNIKA WYKONANIA.....	3
III.	STAN ZACHOWANIA.....	4
IV.	ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE.....	6
V.	PROGRAM PRAC KONSERWATORSKO – RESTAURATORSKICH.....	7
VI.	DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA.....	17

I. OPIS FORMALNY

Kaplica zlokalizowana jest we wsi Giedlarowa, przy drodze publicznej nr 3163, na działce nr ew. 3449/4. Datowana jest na drugą połowę lat 70 – tych XIX w. (1876 lub 1878). Pomysłodawcami i wykonawcami kaplicy była lokalna społeczność. Jej fundatorem był Wawrzyniec Dziob, budowniczym Aleksander Napora, zaś autorem polichromii w środku Xawery Stan z Leżajska.

Kaplica domkowa wzniesiona jest na planie prostokąta z trójbocznym zamknięciem, sklepiona kolebkowo. Murowana z cegły i kamienia, tynkowana, malowana, wewnątrz polichromowana.

Na osi ściany frontowej wejście główne prostokątne, zamknięte półkoliście wypełnione przeszkloną stolarką drzwiową. Powyżej paneau wypełnione inskrypcją upamiętniającą okoliczności powstania kaplicy. Ściany boczne dekorują prostokątne płyciny. Wszystkie elewacje zdobi profilowany gzyms wieńczący. Kaplica nakryta dachem dwuspadowym o wysuniętych przed front połaciach, z trójkątnym, oszalowanym szczytem, tylną, trójdzielną część osłaniają dwie mniejsze połacie. Konstrukcja dachu drewniana, pokrycie z dachówki cementowej (wtórne).

We wnętrzu przyścienny, murowany ołtarz z drewnianą mensą. Na sklepieniu i ścianach bocznych polichromie z przedstawieniami figuralnymi – Trójcy Świętej na całej powierzchni sklepienia, której najprawdopodobniej poświęcona była kaplica, oraz czterech postaci Świętych ujętych na ścianach bocznych – przypuszczalnie św. Piotra, św. Franciszka z Asyżu, św. Antoniego z Padwy oraz św. Józefa z Dzieciątkiem Jezus. Na sklepieniu nad ołtarzem namalowany został monogram Matki Bożej, którego lokalizacja wskazuje na poświęcenie kapliczki również Jej osobie. Oprócz przedstawień figuralnych widoczne są dekoracje linearne, konturowe oraz roślinne.

Wymiary ogólne, zewnętrzne kapliczki: wysokość 4,3 m wysokość dachu ok. 2,08 m, wysokość ścian (obecna) 2,22 m, (pierwotna) ok. 2,5 m, szerokość (ściana frontowa) 3,14 m, długość ścian bocznych 2,9 m, głębokość całkowita kapliczki (długość) 3,56 m.

II. TECHNIKA WYKONANIA

Kaplica wzniesiona na fundamentach – ceglano - kamiennych o głębokości ok. 1 m. Ściany i sklepienie kolebkowe jednokondygnacyjnej kaplicy murowane z cegły pełnej, porowatej, spajanej zaprawą mineralną wapienno – piaskową z ewentualnym niewielkim dodatkiem spoiwa cementowego. W cegle wymodelowano półkoliste zamknięcie otworu wejściowego, a z zewnątrz płyciny ścian bocznych oraz rdzeń gzymsu wieńczącego. Wewnątrz przy tylnej ścianie wymurowano ołtarz z cegły z wtrąceniami z głazów kamiennych. Podłoże murowe przykryto w całości tynkiem mineralnym wapienno – piaskowym wykonanym w technice tradycyjnej mieszanej, pod okapem wykonano profilowany gzyms wieńczący metodą ciągnięcia. Tynki grubości ok. 1,5 – 2 cm, zacierane pacą, opracowane dość gładko,

płaszczyzny płaskie lekko płynące. Krawędzie ścian, płycin lekko wyoblone, krawędź ołtarza pod mensą znacznie wyoblona.

Wnętrze kaplicy zdobione polichromiami wykonanymi na sklepieniu i ścianach bocznych w technice wapiennej lub wapienno klejowej. Na sklepieniu czytelne przedstawienie Trójcy Świętej oraz monogram Matki Bożej nad ołtarzem. Na ścianach bocznych po dwa pola powyżej których widoczne są relikty dekoracji w formie wici roślinnych. Przedstawienia w polach są figuralne, prawdopodobnie Świętych - nieczytelne (przemalowane lub niezachowane).

Z zewnątrz tynki najprawdopodobniej malowane monochromatycznie w kolorze ciepłej bieli farbami wapiennymi, za wyjątkiem znajdującego się w supraporcie wejścia głównego prostokątnego paneau z co najmniej dwubarwną malaturą (biel – ciemny błękit/czerń?) w formie ramy z inskrypcją wewnątrz, wykonaną w języku polskim pismem odręcznym. Ewentualnych reliktyw zdobień wykonanych w technice malarskiej należałoby szukać w płycinach ścian bocznych.

Konstrukcja więźby dachowej drewniana, krokwiowa. Ściany boczne nakryte dachem dwuspadowym, o połaciach wysuniętych przed utworzony nad ścianą frontową trójkątny szczyt, ściana tylna, trójboczna osłonięta dwoma połaciami. Oryginalne pokrycie niezachowane, obecne z dachówki cementowej. Okapy dachu z podbitką z wzdłużnie mocowanych desek. Trójkątny szczyt fasady obity deską szalunkową w pionie, gzyms wieńczący osłonięty pulpitowo pasem dachówek.

Na osi ściany frontowej otwór drzwiowy prostokątny, zamknięty półkoliście, wypełniony stolarką drzwiową otwieraną do wewnątrz, mocowaną przy wewnętrznej krawędzi otworu. Stolarka drzwiowa ościeżnicowa, prostokątna, zamknięta półkoliście, dwuskrzydłowa, ramowo – płycinowa, dwudzielna, w dolnej partii pełna, jedno płycinowa, w górnej przeszklona, szczeblinami podzielona na sześć kwater. Pola dolnych płycin dolnych zdobione centralnie umieszczonymi dwustopniowymi nakładkami w formie zbliżonym do elips. Pierwotne wykończenie powierzchni drewna warstwą transparentną w kolorze brązowym zbliżonym do kolorystyki bejc – średni orzech lub dąb, która równocześnie mogła być warstwą gruntującą np. pokostową. Na niej znajduje się warstwa chronologicznie druga, dekoracyjna, jednolita warstwa kryjąca w kolorze ciemnego błękitu. Skrzydła drzwiowe mocowane na kutyh zawiasach esowych. Zachowane są oryginalne okucia drzwi ze stopów żelaza: zasuwki, zamek, zakrętka drzwiowa oraz metalowa skarbonka na datki.

Wewnątrz, na murowanym ołtarzu drewniana mensa.

III. STAN ZACHOWANIA

Kaplica znajduje się w dobrym stanie konstrukcyjnym, złym stanie technicznym i fatalnym stanie estetycznym. Główną przyczyną złej kondycji technicznej i estetycznej są nawarstwienia ziemne wokół kaplicy na pobliskiej działce (południowy zachód i południowy wschód) oraz wyższy poziom dróg: asfaltowej publicznej (północ) i utwardzonej, dojazdowej do posesji (wschód). Choć kaplica znajduje się w zagłębieniu ziemnym, to jej dolne partie ścian

przysłonięte ma nawarstwieniami ziemnymi miąższości ok. 30 - 40 cm. Obecnie schodzi się do kaplicy, gdzie pierwotnie się do niej wchodziło. Pierwotna proporcja wysokości ścian i dachu oscylująca w granicach 1:1 jest nieczytelna, kaplica jest optycznie przytłoczona dachem.

Kaplica nie posiada hydroizolacji poziomej i pionowej. Podniesiony poziom gruntu skutkuje podwyższonym poziomem utrzymywania się wilgoci (wody gruntowe i opadowe podciągane kapilarnie w porowatym materiale ceramicznym i mineralnym) co widoczne jest w rozległych ubytkach tynku do ok. połowy wysokości ścian zewnętrznych. Odstonięte ceglane partie murowe zachowane są w zróżnicowanym stanie zależnie od jakości cegieł, lica cegieł gorzej wypalonych osypują się. Ubytki te mają miąższość przeważnie ok. 1 – 2 cm, lokalnie więcej, do ok. 4 cm. Zachowane tynki zewnętrzne wraz z profilowanym gzymsem wieńczącym są wielokrotnie przemalowane głównie farbami o spoiwie wapiennym i emulsyjnymi. Zamalowano również historyczną inskrypcję umieszczoną w supraporcie wejścia głównego, która jest teraz nieczytelna.

Od wewnątrz tynki występują na większości powierzchni. Lokalnie w dolnych partiach zauważalne są również ślady wtórnych, doraźnych uzupełnień tynkarskich wapienno – cementowych o odmiennych właściwościach kapilarnych (dłużej utrzymują wilgoć, wolniej ją oddają) składzie, uziarnieniu i sposobie opracowania powierzchni zaprawy. Na tynkach, na całym obwodzie, widoczne są ciemne plamy wilgociowe sięgające wysokość ok. 50-60 cm. Zachowane, oryginalne partie tynku – ok. 75 % znajdują się w różnicowanym stanie, w partiach wyższych zachowują dość dobrą przyczepność i spoiwość, mimo iż występuje na nich siatka drobnych spękań, a im niżej tym bardziej się pudrują i osypują. Do mniej więcej połowy wysokości ścian, głównie na granicy wznoszenia kapilarnego wody zauważalne są lokalnie pierzaste, białawe szczotki wykryształizowanych soli rozpuszczalnych w wodzie. Dolne partie tynków są skażone mikrobiologiczne, zielone i czarne wyplamienia wskazują na glony i grzyby. W tragicznym stanie znajdują się polichromie wewnętrzne, które zachowały się w ok. 25 %, głównie na sklepieniu kolebki, gdzie są częściowo czytelne w swej pierwotnej formie – kontury, wypełnienia barwne. Stan warstwy malarskiej jest zły, ma ona słabą przyczepność do podłoża i wykazuje tendencję do pudrowania. Poniżej historyczne opracowanie malarskie zostało w większości amatorsko przemalowane farbami wapiennymi i emulsyjnymi. Przemalowania wykonano na kilka sposobów: z względnym powtórzeniem formy w innej kolorystyce – dekoracje roślinne, monogram Matki Bożej; bez dbałości o formę i kolorystykę, gdzie przypuszczalnie starano się zaznaczyć kontury osypującej się polichromii - pola z przedstawieniami Świętych na ścianach bocznych oraz monochromatycznie w pasie dolnym na całym obwodzie wraz z ołtarzem i trójdzielną ścianą za nim.

Wewnątrz wykonana jest posadzka betonowa, najprawdopodobniej wtórna. Wykazuje tendencję do rozwarstwiania i łuszczenia, miejscami jest spękana i zapadnięta. Cementowo – piaskowa wylewka ewidentnie wpływa na utrzymywanie się wilgoci wewnątrz kaplicy i sprzyja rozwojowi mikroorganizmów.

Aby ograniczyć wpływ wody opadowej do środka kaplicy na drewniany próg wtórnie dodano betonowy stopień, który w odbiorze wizualnym skrócił światło otworu drzwiowego o ok. 30 cm, ponad to przysłonił dolną część ozdobnej stolarki drzwiowej.

Stolarka drzwiowa zachowana jest w złym stanie. Zachowały się oryginalne ościeżnice i próg, przy czym próg jest bardziej zniszczony. W skrzydłach drzwiowych widoczne są ubytki drewna w ramach, listwach przemykowych, szczelinach. W dolnych partiach ościeżnic oraz skrzydeł drzwiowych zauważalna jest korozja biologiczna drewna oraz postępujący proces jego rozkładu. Ponad połowa szkła jest wybita, częściowo zachowane są szkła oryginalne – bezbarwne szkło lane z pęcherzykami powietrza oraz wtórne. Drewno od zewnętrznej strony jest znacznie wypłukane przez wodę opadową, obustronnie kilkakrotnie przemalowane. Lokalnie spękane i na łączeniach rozeschnięte. Mimo kilkakrotnych przemalowań widoczne są obszary dawniej jak i obecnie zaatakowane przez drewno jady – kołatki domowe (średnica otworów ok. 1 - 1,5 mm).

Pokrycie dachowe jest wtórne. Przez analogię do rozwiązań występujących w kaplicach domkowych w Giedlarowej można przypuszczać, że mogło być blaszane, z blachy płaskiej żelaznej, ocynkowanej układanej na rąbek stojący. Równocześnie konstrukcja dachu pozwala przypuszczać, że mogło to być pokrycie z gontu jak i z dachówki ceramicznej, zakładkowej np. marsylki.

Przed wejściem do kaplicy wykonano wtórnie niskie betonowe murki oporowe w których niedawno osadzone było ogrodzenie z metalowych słupków i siatki ogrodzeniowej.

Pierwotne wyposażenie kaplicy nie zachowane. Drewniana mensa, trudno jednoznacznie ocenić bez demontażu, czy historyczna czy wtórna zachowana jest w dość dobrym stanie kwalifikuje się do konserwacji.

IV. ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE

Głównym założeniem prac przy kaplicy w Giedlarowej jest poprawa jej kondycji technicznej i estetycznej. Stan zachowania zabytku sztuki sakralnej wytycza główne kierunki niezbędnych działań obejmujących zagadnienia budowlane jak i konserwatorsko – restauratorskie. Myślą przewodnią w doborze rozwiązań było maksymalne zachowanie i wyeksponowanie elementów historycznych, oczyszczenie z naleciałości fałszujących pierwotny wygląd kaplicy, przemyślane dokomponowanie nowych elementów korespondujących z charakterem i klimatem miejsca i otoczenia, uporządkowanie terenu wokół, tak by w wyniku prac miejsce to godnie i wiarygodnie było nośnikiem informacji o znaczeniu, powodach i okolicznościach swojego powstania.

Zakres planowanych prac obejmuje konserwację i restaurację wewnętrznych polichromii ściennych, stolarki drzwiowej, oraz elewacji wraz z wykonaniem hydroizolacji pionowej mineralno-polimerowo-bitumicznej, konserwację więźby dachowej wraz z wymianą elementów najbardziej zniszczonych, konserwację możliwych do pozostawienia elementów drewnianych – mensy ołtarzowej oraz desek szalujących szczyt i podbiciowych okapu, wymianę pokrycia dachowego na nowe nawiązujące do czasu powstania kaplicy lub / i lokalnych rozwiązań na analogicznych zabytkach – z dachówki ceramicznej, gontu lub blachy płaskiej na rąbek stojący; aranżacje nowej posadzki wewnątrz kaplicy oraz ścieżki doprowadzającej do kaplicy z drogi publicznej z płaskich nieregularnych, lokalnych

piaskowców; plantowanie terenu wokół kaplicy z przywróceniem poziomu gruntu z czasu jej powstania oraz wykonanie odwodnienia terenu wokół kaplicy w oddaleniu od ścian fundamentowych.

Przy opracowywaniu programu wykonano wstępne rozpoznanie zagadnień konserwatorskich dotyczących kaplicy, wielu danych nadal brakuje z racji niedostępności niektórych elementów. Dlatego program należy traktować jako ramowy, wskazane jest dokładne rozpoznanie problematyki konserwatorskiej we wczesnym etapie prac oraz weryfikacja zasadności założeń czy konkretnych, zaproponowanych rozwiązań wraz z postępującym ich zaawansowaniem.

V. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKO – RESTAURATORSKICH

1. PRACE PRZYGOTOWAWCZE:

1. Dokumentacja fotograficzna ogólna i detaliczna stanu zachowania kaplicy przed rozpoczęciem prac, w trakcie i po ich zakończeniu.
2. Wyniesienie wyposażenia kaplicy i składowanie w bezpiecznym, suchym miejscu na czas trwania prac.

2. PRACE NA ZEWNĄTRZ KAPLICY

2.1. PRACE PRZY DACHU

1. Całkowity demontaż pokrycia z dachówki cementowej wraz z zaprawami montażowymi.
2. Ocena stanu technicznego drewnianej konstrukcji dachu oraz desek podbiciowych / szalunkowych i kwalifikacja najbardziej zniszczonych elementów do wymiany. W miarę możliwości rozpoznanie po śladach na drewnie jakiego typu było pierwotne pokrycie dachowe: blaszane, ceramiczne czy drewniane.
3. Ewentualny demontaż desek szalujących trójkątny szczyt i odbiciowych okapu.
4. Ręczne, mechaniczne oczyszczenie elementów drewnianych z powierzchniowych zabrudzeń i przemalowań farbami elewacyjnymi.
5. Oczyszczenie wierzchniej płaszczyzny kolebki i korony murów z powierzchniowych zabrudzeń, usunięcie luźnych, wadliwych zapraw murarsko – tynkarskich oraz cegieł.
6. Dezynfekcja Wierzchniej płaszczyzny kolebki i korony murów płynnym środkiem biobójczym [REDAKTED] (bakteriobójczy, grzybobójczy i glonobójczy)
7. Naprawy techniczne wierzchniej płaszczyzny kolebki sklepiennej oraz korony ścian kaplicy: uzupełnianie ubytków cegieł cegłą rozbiórkową, siatki spoinujące zaprawą mineralną, trasową, oraz wypraw tynkarskich zaprawami renowacyjnymi. Technologia analogiczna jak przy wątku ceglany i wyprawach elewacji kaplicy pkt. 2.2.
8. Wykonanie koniecznych wymian elementów drewnianych z drewna iglastego o analogicznych wymiarach do historycznych, w tradycyjnych technikach ciesielskich.
9. Zabezpieczenie konstrukcji drewnianej preparatem ogniochronnym do zastosowań zewnętrznych [REDAKTED] Aplikacja metodą pędzlowania dwu, trzy krotnie.

10. Zabezpieczenie drewna przed warunkami zewnętrznymi, wtórną sinizną, zasiedleniem przez grzyby i owady impregnatem typu oleistego na bazie pochodnych ropy naftowej (mieszanina destylatów ciężkich parafinowych, obrabianych wodorem i węglowodorów) [REDACTED]

[REDACTED] Aplikacja metodą pędzlowania co najmniej czterokrotnie.

11. Wykonanie nowego pokrycia dachowego na podstawie wcześniejszego rozpoznania lub przez analogię do rozwiązań występujących na lokalnych tego typu obiektach, z ustalonego komisyjnie z udziałem inspektora WUOZ materiału: gontu, dachówki ceramicznej lub blachy płaskiej układanej na rąbek stojący. Zależnie od wybranego materiału dostosować rozwiązania techniczne i materiałowe m in. wymiary łat (gont, dachówka) / desek (blacha płaska), rozstaw elementów, przy gonce i dachówce dodatkowe zastosowanie warstwy wstępnego krycia z membrany dachowej odprowadzającej skropliny. Elementy drewniane, nowe zabezpieczyć analogicznie jak więźbę drewnianą. W przypadku wyboru pokrycia dachowego zaleca się blachę żelazną, ocynkowaną, ceramicznego – dachówkę zakładkową w typie marsylki w kolorze czerwonym, zaś drewnianego – gont łupany z drewna iglastego: modrzew, jodła lub liściastego: topola osika. Montaż wybranego pokrycia z zastosowaniem akcesoriów ocynkowanych i ze stali nierdzewnej (druty, klamry, zapinki, wkręty).
12. Montaż możliwych do przywrócenia oryginalnych i nowych z drewna analogicznego desek szalunkowych w szczycie i podbiciowych okapu. Zabezpieczenie drewna jak w przypadku elementów konstrukcyjnych więźby. Scalenie kolorystyczne nowych elementów drewnianych szalunkowych i podbiciowych do starych barwnymi impregnatami do drewna nie tworzącymi powłok lakierniczych, [REDACTED]

W przypadku konieczności, ze względu na zły stan techniczny, całkowitej wymiany desek szalunkowych i podbiciowych powierzchnie zabezpieczyć barwną, przejrzystą (widoczne usłojenie drewna) warstwą ochroną w dobranym kolorze, nie tworzącą powłok lakierniczych (impregnaty do drewna) do zastosowań zewnętrznych. Dopuszczalne są impregnaty rozpuszczalnikowe, rozpuszczalnikowo - olejowe oraz wodne.

2.2. PRACE PRZY ELEWACJACH:

1. Trwałe usunięcie wtórnego stopnia betonowego w wejściu do kaplicy.
2. Ostrożny demontaż drewnianego, historycznego progu – zakłada się jego konserwację.
3. Trwałe usunięcie zalegającej ziemi wokół kaplicy do pierwotnej wysokości gruntu – umownie dolna krawędź progu, warstwa o miąższości ok. 30 -40 cm.
4. Odstąpienie ścian zewnętrznych na głębokość posadowienia (ok. 1,0 m). Zalecane odstawianie odcinkowe ścian.

5. Oczyszczenie mechaniczne wątku ceglano - kamiennego szczotkami metalowymi z humusu, osypujących się warstw przypowierzchniowych cegieł i gładów kamiennych.
6. Usunięcie najbardziej zdegradowanych zapraw murarskich do stabilnego podłoża. Zakłada się powierzchnię ok. 75%, głębokość ok. 3 cm oraz szerokość spoin ok. 1 – 2 cm.
7. Usunięcie najbardziej zdegradowanej warstwy przypowierzchniowej cegieł oraz gładów. Zakłada się ok. 30 % powierzchni.
8. Dezynfekcja podłoża murowego płynnym środkiem biobójczym [REDACTED]
[REDACTED] (bakteriobójczy, grzybobójczy i glonobójczy)
9. Uzupełnienie ubytków wątku ceglano – kamiennego materiałem analogicznym, np. cegłą rozbiórkową, lokalnie występującymi gładami piaskowcowymi. Osadzenie na zaprawie murarsko – tynkarskiej trasowej klasy M5 [REDACTED]
[REDACTED] Zakłada się ok. 30 % warstwy licowej murów fundamentowych.
10. Uzupełnienie siatki spoinującej zaprawą mineralną murarsko – tynkarską trasową klasy M5 [REDACTED] Zakłada się 75 % powierzchni.
11. Wykonanie izolacji pionowej z zapraw mineralnych uszlachetnionych polimerami oraz bitumicznych. Naniesienie izolacji na podłoże ceramiczno – kamienne w systemie warstwowym: grunt krzemionkujący podłoże (wzmacniający lepiszcze) [REDACTED]
[REDACTED] warstwę hydroizolacji mineralnej ze szlamu mineralnego [REDACTED] – szlam nanieść ok. 10 cm powyżej planowanego poziomu gruntu, warstwę wyrównującą podłoże (wyoblenie ostrych krawędzi, wypełnienie zagłębień) z zaprawy mineralnej [REDACTED]
[REDACTED], warstwy izolacji bitumicznej - do planowanej wysokości gruntu [REDACTED]
[REDACTED] Należy stosować się ściśle do technologii i techniki aplikacji warstw systemowych wybranego producenta materiałów izolacyjnych.
12. Zasypanie wykopów warstwą izolacyjną z mieszaniny lessu, cementu i wody – metoda „LC” opracowaną przez zespół AGH Kraków w latach 60 – tych XX w., m in. na potrzeby ratowania architektury starego miasta w Jarosławiu, stosowana do dziś. Stosować się ściśle do proporcji wypraktykowanych przez autorów metody. Zagęszczenie materiału zasywowego. Wierzchnią ok. 10 cm warstwę do poziomu gruntu wypełnić kruszywem ostrokrawędzistym tłuczeń / żwir / kliniec i zagęścić. Wyprofilować spadek od kaplicy. W trybie ok. 2 – 3 letnim wierzchnia warstwa zacznie samoistnie porastać trawą.
13. Wykonanie odkrywek sondażowych na tynkach pod kątem występowania dekoracji malarskich – płyciny na ścianach bocznych, na elewacji frontowej, określenie pierwotnej kolorystyki elewacji z uwzględnieniem powierzchni płaskich ścian, płycin oraz gzymsu wieńczącego. Wyniki rozpoznania przedstawić na komisji konserwatorskiej z udziałem Inspektora WUOZ.
14. Oczyszczenie powierzchni tynków płaskich i profilowanego gzymsu z przemalowań, ręcznie skalpelami i szpachelkami. Szczególną ostrożność przy oczyszczaniu należy

zachować przy znajdującej się na ścianie frontowej nad drzwiami malowanej inskrypcji obwiedzionej ramą.

15. Konsolidacja partii z zachowanym opracowaniem malarskim np. 10 % roztworem PAW (polialkohol winylu) z dodatkiem roztworu środka biobójczego [REDACTED]
16. Skucie najbardziej zdegradowanych, spękanych, zasolonych czy odspojonych tynków i fragmentów gzymsu wieńczącego. Zakłada się ok. 50 % zachowanych tynków i ok. 5 % gzymsu.
17. Bruzdowanie rys na pozostawionych tynkach i gzymsie.
18. Usunięcie zmurszałych warstw licowych cegieł oraz cegieł całkiem zdegradowanych. Zakłada się ok. 35 % powierzchni.
19. Usunięcie najbardziej zdegradowanych zapraw murarskich z siatki spoinującej na głębokość ok. 2 – 3 cm. Zakłada się występowanie osłabionych zapraw murarskich na ok. 60% powierzchni partii płaskich.
20. Uzupełnienie większych ubytków cegieł lub ich licówek materiałem o analogicznym wymiarze, cegłą rozbiórkową lub nową, ręcznie robioną. Cegły rozbiórkowe przed osadzeniem oczyścić z nawarstwień ziemnych i pozostałości zapraw murarskich. Wmurowanie cegieł na zaprawie mineralnej z dodatkiem trasy klasy M5 [REDACTED]
[REDACTED] Przy większych uzupełnieniach zachować przebieg wątku ceglanego. Zakłada się ok. 35 % powierzchni.
21. Dezynfekcja wszystkich elewacji płynnym środkiem biobójczym (bakteriobójczy, grzybobójczy i algobójczy)
22. Oczyszczenie całej powierzchni elewacji wraz z wystrojem sztukatorskim z luźnych drobin i pyłów wodą pod ciśnieniem. W przypadku elementów sztukatorskich należy dobrać ciśnienie robocze i odległość od powierzchni by nie uszkodzić podczas mycia elementów dekoracyjnych.
23. Wzmocnienie powierzchni odsłoniętego muru preparatem krzemionkującym o właściwościach wzmacniających [REDACTED], lub gruntem głęboko penetrującym o właściwościach wzmacniających, nie uszczelniającym powierzchni [REDACTED]
Stosować według zaleceń producenta.
24. Wykonanie nowych tynków mineralnych w systemie tynków renowacyjnych WTA, warstwa obrutki przykrywającej 50 % powierzchni [REDACTED]
[REDACTED], warstwa tynku właściwego dobranej do stopnia zawilgocenia, zagrzybienia i zasolenia muru [REDACTED]
Należy dobrać uziarnienie tynku do wypraw oryginalnych. Tynk grubości ok. 1,5 – 2 cm. Opracowanie powierzchni przez zacieranie, gładkie z efektem „płynącej, nieco nierównej powierzchni”.
25. Uzupełnienie profili ciągnionych zaprawami mineralnymi wapienno – piaskowymi lub wapienno – cementowo - piaskowymi, sztukatorskimi do profili ciągnionych. Zakłada się potrzebę uzupełnienia ok. 5% powierzchni gzymsów. W miejscach większych ubytków wykonać zbrojenie z drutu i gwoździ nierdzewnych. Głębsze ubytki wypełniać z ręki, warstwowo mineralnymi zaprawami sztukatorskimi, rdzenie zaprawą

gruboziarnistą, warstwę wierzchnią zaprawami drobnoziarnistymi [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

26. Gruntowanie wypraw tynkarskich i sztukatorskich gruntem przeznaczonym do wymalowań paroprzepuszczalnymi farbami krzemianowymi / silikonowymi.
27. Uzupełnianie ubytków opracowania malarskiego nad wejściem głównym farbami na bazie spoiwa krzemianowego z dodatkiem pigmentów poprzez podlawowanie i wypełnienie ubytków metodą punktowania lub kreskowania. W przypadku ujawnienia innych dekoracji barwnych postępować analogicznie lub według wytycznych konserwatorskich WUOZ.
28. Malowanie elewacji kaplicy farbami krzemianowymi lub silikonowymi o wysokiej dyfuzyjności i właściwościach hydrofobowych [REDACTED]

[REDACTED] Malowanie dwukrotne.

Po wstępnym rozpoznaniu kolorem dominującym elewacji jest ciepła biel, o ile w trakcie oczyszczania nie ujawnią się dekoracje malarskie lub inne kolory na elementach wystroju – gzyms, płyciny w ścianach bocznych. Przed malowaniem wykonać próby kolorystyczne i przedstawić do akceptacji w drodze komisji konserwatorskiej z udziałem Inspektora WUOZ. Powłoki malarskie krzemianowe czy silikonowe nie wymagają hydrofobizacji, same mają właściwości hydrofobowe przy wysokiej paroprzepuszczalności.

2.3. PRACE PRZY STOLARCE DRZWIOWEJ

1. Demontaż skrzydeł drzwiowych i progu drewnianego. Zakłada się pozostawienie ościeżnic na miejscu.
2. Demontaż możliwych do zdjęcia okuć drzwiowych – zamek, zakrętka drzwiowa, zasuwki i skarbonka na datki.
3. Demontaż przeszkleń, szkła oryginalne ze szkła lanego przeznaczone są do powtórnego zamontowania. Oczyszczenie felców z kitu okiennego i gwoździaków.
4. Wykonanie w kilku miejscach odkrywek sondażowych, na podstawie których określony zostanie rodzaj, kolor i stopień krycia pierwotnej warstwy ochronnej dekoracyjnej. We wstępnym rozpoznaniu typuje się warstwę laserunkową z widocznym usłojeniem drewna w kolorze średniego orzecha lub dębu o matowym lub satynowym połysku.
5. Oczyszczenie powierzchni drewna skrzydła, próg z przemalowań metodami mechanicznymi i chemicznymi z użyciem past/żeli rozpuszczalnikowych do usuwania przemalowań dobranych na podstawie prób [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Pozostałości past wraz ze zmięczonymi powłokami malarskimi usunąć mechanicznie i ostatecznie chemicznie dobranym do rodzaju past rozpuszczalnikiem – benzyna lakowa / aceton.
6. Usunięcie fragmentów drewna, które uległy zniszczeniom mechanicznym – niektóre szczeliny, korozji biologicznej - dolne odcinki ościeżnic i ram skrzydeł drzwiowych,

listew przymykowych lub zostały całkowicie zniszczone przez drewno jady – widoczny ubytek w środkowym, poziomym elemencie konstrukcyjnym ramy skrzydła lewego.

7. Dezynsekcja drewna preparatem owadobójczym zawierającym permytrynę [REDACTED]
[REDACTED] Aplikacja przez pędzlowanie i iniekcję, wówczas zalecane jest owinięcie folią stretch na czas trucia - ok. 2 tyg.
8. Dezynfekcja partii drewnianych – skrzydła, ościeżnice, próg - zaatakowanych przez mikroorganizmy płynnym środkiem biobójczym [REDACTED]
[REDACTED]
9. Wzmacnianie strukturalne najbardziej osłabionych fragmentów drewna – dotyczy roztworem żywicy termoplastycznej, światło trwałej – akrylowej Paraloid B – 72 w rozpuszczalniku aromatycznym (ksylen, toluen). Stężenie roztworu dobrać na podstawie prób ok. 5 – 8 %. Aplikacja metodą pędzlowania – kilkukrotnie lub zanurzeniowo. Nadmiar roztworu usunąć z powierzchni drewna rozpuszczalnikiem lakowym. Elementy wzmacniane metodą zanurzeniową pozostawić do całkowitego odparowania rozpuszczalnika na czas ok. 2 tyg. Zabieg wzmacniania zalecany szczególnie w przypadku progu.
10. Uzupelnianie większych ubytków drewna metodą flekowania drewnem analogicznym. Brakujące szczeliny zrekonstruować z powtórzeniem wymiarów i profili występujących na oryginalnych. Elementy dorobione wkleić na wodoodporny klej do drewna, poliuretanowy klasy D4. W miejscach narażonych na urazy mechaniczne zalecane dodatkowe kołkowanie łączy.
11. Uzupelnienie szczelin i drobnych ubytków drewna kitem na bazie spoiwa syntetycznego poliuretanowego (klasy D4) lub epoksydowego [REDACTED]
[REDACTED], zagęszczonego pyłem drzewnym z analogicznego gatunku drewna. Opracowanie powierzchni uzupełnień.
12. Przygotowanie powierzchni drewna do nanoszenia warstw ochronnych zależnie od faktury powierzchni oryginalnej – przy gładkiej poprzez nieznaczne oszlifowanie, przy wyżłobionej poprzez nieznaczne szcietkowanie szcietkami syntetycznymi wzdłuż włókien. Należy zwrócić uwagę na scalenie fakturalne fleków drewnianych do oryginału.
13. Wykończenie powierzchni drewna - skrzydła drzwiowe, ościeżnice - warstwą ochronną. Kolor powłoki, stopień krycia i połysku dostosować do wyników rozpoznania pierwotnego opracowania. Wstępnie zakłada się warstwę transparentną w kolorze średniego dębu / orzecha o matowym lub satynowym połysku. Dopuszczalne farby o spoiwie rozpuszczalnikowym lub wodnym. Malowanie dwu - trzykrotne.
14. Oczyszczenie okuć drzwiowych i skarbonki z przemalowań malarskich metodą chemiczną z zastosowaniem dobranych na podstawie prób past rozpuszczalnikowych [REDACTED]
[REDACTED] lub metodą strumieniowo ścierną.
15. Naprawy techniczne mechanizmu zamka, skarbonki i zakrętki drzwiowej.

16. Antykorozyjne zabezpieczenie powierzchni metalu ze stopu żelaza farbą w kolorze czarnym o matowym połysku. Zalecane farby do zabezpieczania metalu o spoiwie alkidowym, alkidowo – uretanowym, poliuretanowym lub winylowym. Malowanie co najmniej dwukrotnie.
17. Montaż okuć drzwiowych i skarbonki na skrzydłach drzwiowych.
18. Montaż oryginalnych przeszkleń i uzupełnienie brakujących ze szkła bezbarwnego okiennego grubości 4 mm. Osadzenie szybek na tradycyjny kit okienny lub silikon szklarski – bezbarwny lub w kolorze zbliżonym do powłoki ochronno - dekoracyjnej drewna.
19. Wykończenie progu powłoką ochronną, dekoracyjną w kolorze i połysku zbliżoną do wykończenia ochronnego ościeżnic i skrzydeł drzwiowych. Zalecane farby o wysokiej odporności na ścieranie.
20. Wykonanie hydroizolacji poziomej w miejscu gdzie będzie montowany próg np. z farby lub membrany DPM.
21. Montaż progu.
22. Montaż skrzydeł drzwiowych. Korekta zawieszenia i wzajemnej pracy skrzydeł.

2.4. PRACE WOKÓŁ KAPLICY

1. Trwałe usunięcie betonowych murków oporowych prostopadłych do ściany frontowej.
2. Plantowanie terenu wokół kaplicy tak by uzyskać spadek od ścian.
3. Ze względu na zaniżenie kaplicy względem obecnej wysokości gruntu/dróg zaleca się wykonanie дренаżu odwadniającego teren wokół. Drenaż poprowadzić w oddaleniu od ścian fundamentowych kaplicy, w granicach jej działki. Proponowany drenaż typu francuskiego ze studzienką chłonną. Szczegóły rozwiązania do ustalenia po usunięciu nawarstwień ziemnych i splantowaniu terenu.
4. Wykonanie ścieżki do kaplicy z drogi głównej. Aby korespondowała ze stylistyką kaplicy proponuje się materiał kamienny, lokalny - płaskie piaskowce o nieregularnym kształcie ograniczone po bokach piaskowcami osadzonymi na sztorc. Ścieżka szerokości wejścia do kaplicy. Przebieg ścieżki do ustalenia po pracach ziemnych niwelujących teren. Wyłożenie ścieżki osadzić na podsypce piaskowej lub piaskowo – cementowej. Spoiny zasypać podsypką, co przy pracy gruntu zapobiegnie pękaniu tradycyjnych zapraw spoinujących. Z czasem spoiny przerośnie trawa. Ścieżka będzie wyglądała naturalnie i będzie komponować się z zabytkową kaplicą.

3. PRACE WEWNĄTRZ KAPLICY

3.1. PRACE PRZY POLICHROMIACH ŚCIENNYCH WRAZ Z OŁTARZEM

1. Demontaż drewnianej mensy ołtarzowej - przewidzianej do konserwacji.
2. Mechaniczne, ręczne usunięcie przemalowań z całej powierzchni ścian i ołtarza – skalpelem (100 %).

3. Usunięcie wtórnych uzupełnień tynkarskich oraz pozbawionych warstwy licowej wypraw i polichromii silnie zdegradowanych, pudrujących się i zasolonych zapraw historycznych.
4. Dezynfekcja podłoża mineralnego i odsłoniętego murowego płynnym środkiem biobójczym [REDACTED] Aplikacja przez natrysk.
5. Powołanie komisji konserwatorskiej z udziałem Inspektora WUOZ w celu uszczegółowienia metodyki dalszego postępowania.
6. Ewentualne doczyszczanie chemiczne polichromii z przemalowań dobranymi na podstawie prób metodami.
7. Konsolidacja polichromii alkoholowym roztworem PAW.
8. Wzmocnienie najbardziej osłabionych partii wypraw tynkarskich preparatem krzemooorganicznym, bezropuszczalnikowym na bazie estrów kwasu krzemowego [REDACTED]
[REDACTED] Sezonowanie preparatu w podwyższonej wilgotności ok. 80 % RH, aż do uzyskania hydrofilności podłoża.
9. Bruzdowanie rys.
10. Podklejanie rys i pustek mineralną masą iniekcyjną [REDACTED]
[REDACTED]
11. Uzupełnienie ubytków wypraw tynkarskich tynkami renowacyjnymi WTA. Technologia warstw: obrzutka [REDACTED] warstwa wierzchnia dostosowana do potrzeb z serii zapraw tynkarskich dedykowanych do podłoży w różnym stopniu zawilgoconych i zasolonych [REDACTED]
Należy dostosować uziarnienie zaprawy wierzchniej do oryginalnej. Opracowanie powierzchni uzupełnień.
12. Uzupełnienie ubytków polichromii. Proponowany zakres, technologię i technikę uzupełniania warstwy malarskiej przedstawić do akceptacji Inspektorowi WUOZ. Zakres uzupełnień zależy od faktycznego zakresu zachowania polichromii, czytelności kompozycji i ikonografii przedstawień, technologia od technologii warstwy pierwotnej, zaś technika od założeń konserwatorskich. Prace przy uzupełnianiu polichromii powinien prowadzić dyplomowany konserwator malarstwa z doświadczeniem w zakresie polichromii ściennej.
13. Wykonanie w kilku miejscach odkrywek sondażowych na mencie w celu określenia pierwotnego wykończenia powierzchni.
14. Oczyszczenie powierzchni drewna z przemalowań metodami mechanicznymi i chemicznymi z użyciem past/żeli rozpuszczalnikowych do usuwania przemalowań dobranych na podstawie prób [REDACTED]
[REDACTED]
Pozostałości past wraz ze zmiękczonej powłokami malarskimi usunąć mechanicznie i ostatecznie chemicznie dobranym do rodzaju past rozpuszczalnikiem – benzyna lakowa / aceton.
15. Usunięcie fragmentów drewna, które uległy zniszczeniom mechanicznym, korozyjnym czy na skutek żerowania drewno jadów.

16. Dezynsekcja drewna preparatem owadobójczym zawierającym permytrynę [REDACTED]
[REDACTED] Aplikacja przez pędzlowanie i iniekcję, wówczas zalecane jest owinięcie folią stretch na czas trucia - ok. 2 tyg.
17. Dezynfekcja drewna płynnym środkiem biobójczym [REDACTED]
[REDACTED]
18. Wzmacnianie strukturalne mensy roztworem żywicy termoplastycznej, światło trwałe – akrylowej Paraloid B – 72 w rozpuszczalniku aromatycznym (ksylen, toluen). Stężenie roztworu dobrać na podstawie prób ok. 5 – 8 %. Aplikacja metodą pędzlowania – kilkukrotnie lub zanurzeniowo. Nadmiar roztworu usunąć z powierzchni drewna rozpuszczalnikiem lakowym.
19. Uzupełnianie większych ubytków drewna metodą flekowania drewnem analogicznym. Fleki wkleić na wodoodporny klej do drewna, poliuretanowy klasy D4.
20. Uzupełnienie szczelin i drobnych ubytków drewna kitem na bazie spoiwa syntetycznego poliuretanowego (klasy D4) lub epoksydowego [REDACTED]
[REDACTED], zagęszczonego pyłem drzewnym z analogicznego gatunku drewna. Opracowanie powierzchni uzupełnień.
21. Przygotowanie powierzchni drewna do nanoszenia warstw ochronnych poprzez nieznaczne oszlifowanie.
22. Wykończenie powierzchni drewna na wzór techniki oryginalnej.
23. Montaż mensy na ołtarzu.

3.2. PRACE PRZY POSADZCE

1. Skucie betonowej wylewki w kaplicy z całej powierzchni.
2. Rozpoznanie pierwotnej budowy podłoża / posadzki w kaplicy. Zalecane odkrywki ziemne przy ścianach kaplicy i przed ołtarzem. Głębokość odkrywek zależna od sytuacji.
3. Wybranie ziemi z całej powierzchni wewnętrznej kaplicy na głębokość ok. 50 cm mierząc od dolnej krawędzi stolarki drzwiowej.
4. Oczyszczenie mechaniczne odsłoniętego wątku ceglano - kamiennego szczotkami metalowymi z humusu, osypujących się warstw przypowierzchniowych cegieł i głazów kamiennych.
5. Usunięcie najbardziej zdegradowanych zapraw murarskich do stabilnego podłoża. Zakłada się powierzchnię ok. 50%, głębokość ok. 3 cm oraz szerokość spoin ok. 1 – 2 cm.
6. Usunięcie najbardziej zdegradowanej warstwy przypowierzchniowej cegieł oraz głazów. Zakłada się ok. 10 % powierzchni.
7. Dezynfekcja podłoża murowego płynnym środkiem biobójczym [REDACTED]
[REDACTED] (bakteriobójczy, grzybobójczy i glonobójczy)
8. Uzupełnienie ubytków wątku ceglano – kamiennego materiałem analogicznym, np. cegłą rozbiórkową oraz lokalnie występującymi głazami piaskowcowymi. Osadzenie na zaprawie murarsko – tynkarskiej trasowej klasy M5 [REDACTED]

- ██████████ Zakłada się ok. 10 % warstwy licowej odsłoniętych, wewnętrznych murów fundamentowych.
9. Uzupelnienie siatki spoinującej zaprawą mineralną murarsko – tynkarską trasową klasy M5 ██████████. Zakłada się 50 % powierzchni.
10. Wykonanie izolacji pionowej z zapraw mineralnych uszlachetnionych polimerami na odsłoniętej głębokości murów wewnętrznych kaplicy. Naniesienie izolacji na podłoże ceramiczno – kamienne w systemie warstwowym: grunt krzemionkujący podłoże (wzmacniający lepiszcze) ██████████, warstwę hydroizolacji mineralnej ze szlamu mineralnego ██████████
██████████ – szlam nanieść ok. 10 cm powyżej planowanego poziomu posadzki, warstwę wyrównującą podłoże (wyoblenie ostrych krawędzi, wypełnienie zagłębień) z zaprawy mineralnej ██████████ – do wysokości posadzki. Należy stosować się ściśle do technologii i techniki aplikacji warstw systemowych wybranego producenta materiałów izolacyjnych.
Można rozważyć wykonanie hydroizolacji pionowej na całej wysokości ścian wewnętrznych, fundamentowych. Zewnętrzna izolacja może spowodować przeniesienie procesu oddawania wilgoci do wewnątrz. Z tego względu zasadne jest obustronne zaizolowanie ścian. Równocześnie należy uwzględnić stan techniczny odstawianych ścian i weryfikować rozwiązania i ich zakres.
11. Wykonanie podbudowy pod nową posadzkę z płaskich lokalnych piaskowców. Uwarstwienie: less ok. 20 - 30 cm, zagęszczenie; tłuczeń/kliniec ok. 10 cm, zagęszczenie; podbudowa piaskowo – cementowa, sucha ok. 5 cm. Docelowy poziom posadzki należy odnieść do stolarki drzwiowej otwieranej do wewnątrz i odpowiednio rozplanować warstwy.
12. Ułożenie posadzki z płaskich lokalnych piaskowców na sucho. Zasypanie spoin piaskiem z dodatkiem cementu. Naprzemienne zamiatanie, zwilżanie i wypełnianie spoin - kilkakrotnie.

Przed rozpoczęciem prac, w trakcie oraz po ich zakończeniu sporządzać dokumentację fotograficzną

VI. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

Autorzy zdjęć –H. Granek - Smarzewska, R. Argasiński, sierpień 2024.

Fot. 1. Elewacja frontowa, północna kaplicy w Giedlarowej.

Fot. 2. Elewacje frontowa i boczna, wschodnia kaplicy w Giedlarowej.

Fot. 3. Elewacja boczna, wschodnia i tylna, południowa kaplicy w Giedlarowej.

Fot. 4. Elewacja boczna, zachodnia kaplicy w Giedlarowej.

Fot. 5. Zbliżenie profilowań gzymsu wieńczącego.

Fot. 6. Główna stolarka drzwiowa wejściowa w widoku od zewnątrz, powyżej w supraporcie zamalowane panneau z napisem informującym o okolicznościach powstania kaplicy.

Fot. 7. Zbliżenie okucia stolarki drzwiowej.

Fot. 8. Zbliżenie skarbondki na datki na utrzymanie kaplicy umieszczonej po wewnętrznej stronie lewego skrzydła drzwiowego.

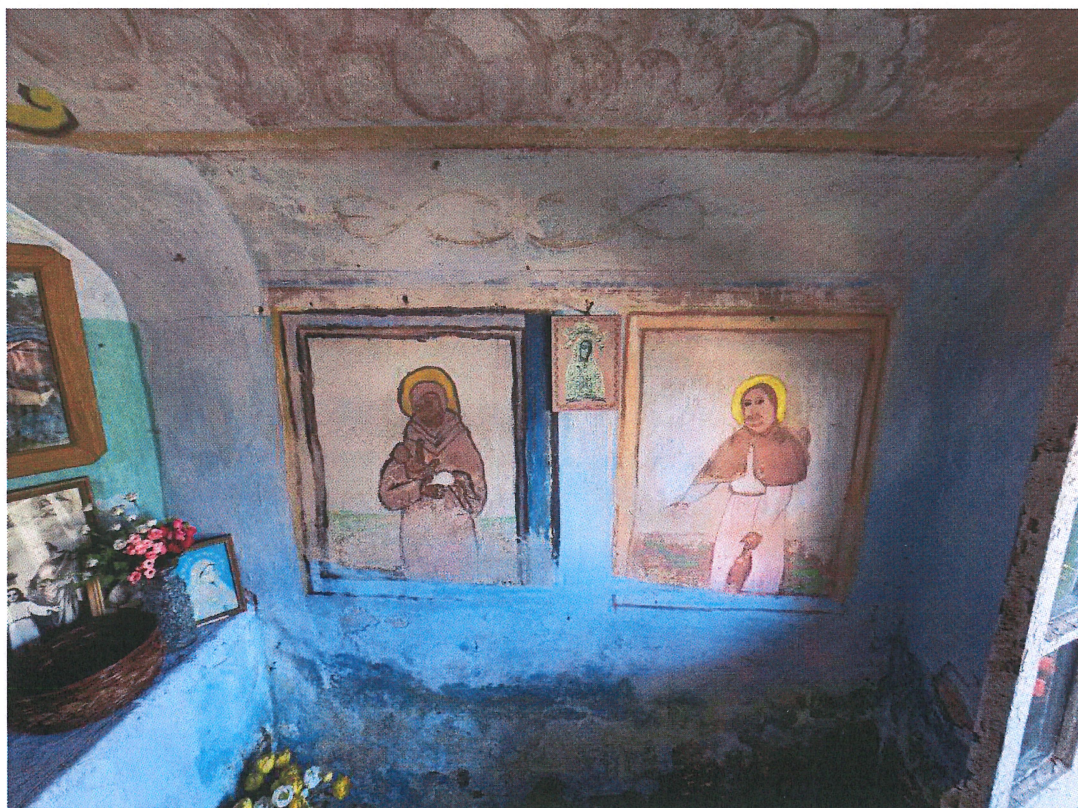
Fot. 9. Zbliżenie zamka stolarki drzwiowej kaplicy.

Fot. 10. Widok na północną część wschodniej ściany wewnętrznej kaplicy. Uwagę zwraca katastrofalne zachowanie polichromii w polu obwiedzionym ramą z czytelnym zarysem postaci.

Fot.11. Ściana północna od wewnątrz. Zbliżenie napisu nad drzwiami kaplicy, który być może powtarza inskrypcję znajdującą się pod przemalowaniami.

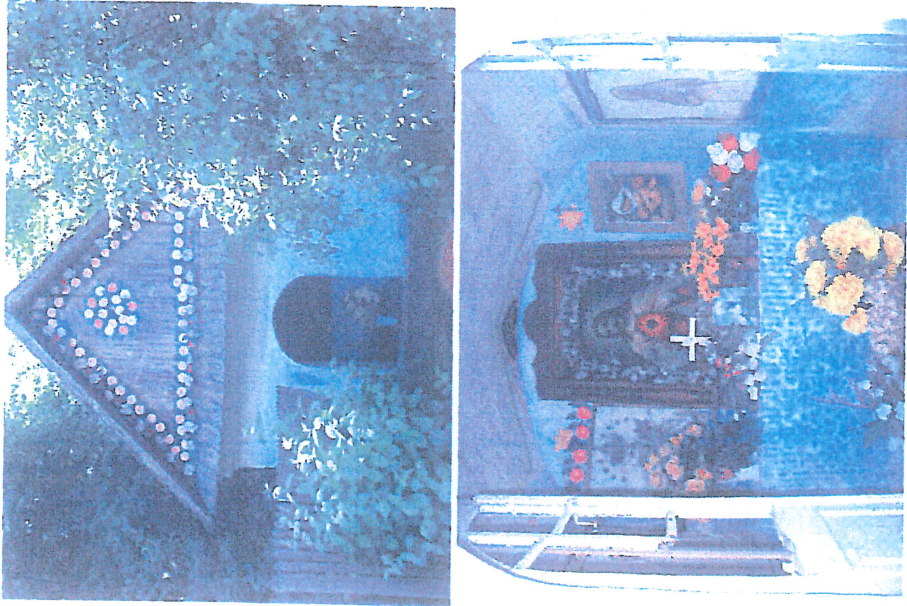
Fot. 12. Ściana zachodnia, wewnętrzna kaplicy z widocznymi nieudanymi przemalowaniami przedstawień Świętych.

Fot. 13. Sklepienie kaplicy z czytelnym przedstawieniem Trójcy Świętej.

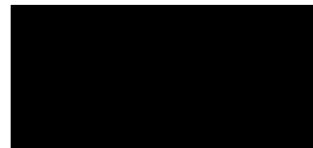
Fot. 14. Współczesne wyposażenie kaplicy umieszczone na ołtarzu przyściennym. Powyżej obrazu z przedstawieniem Najświętszego Serca Pana Jezusa widoczny na sklepieniu przemalowany po formie monogram Matki Bożej.

1. OBIEKT		Kapliczka		KARTA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTKÓW		48/1709	
2. OBECNA FUNKCJA		3. MATERIAŁ		4. DATOWANIE		5. MIEJSCOWOŚĆ	
kultowa		ceglane		1878		Giedlarowa	
21. FOTOGRAFIA		6. GMINA		7. POWIAT		8. WOJEWÓDZTWO	
		Leżajsk		leżajski		podkarpacie	
		9. KOD POCZTOWY		37-300		10. ADRES	
		11. LOKALIZACJA		12. LOKALIZACJA ARCHEOLOGICZNA		13. NUMER EWIDENCYJNY DZIAŁKI	
				Nr obszaru AZP		3449/1	
				Nr stanowiska na obszarze AZP			
				Nr stanowiska w miejscowości			
				14. WŁASNOŚĆ		prywatna	
				15. RODZAJ UŻYTKOWANIA		kultowe	
				16. INFORMACJA O OCHRONIE			
				Nr i data wpisu do rejestru zabytków			
				Zapis w planie zagospodarowania przestrzennego			
				Inne			
				18. RODZAJE ZAGROZEŃ		brak bieżącego remontu/pielegnacji	
17. STAN ZACHOWANIA		19. WPISUJĄCY DANE		20. DATA WYKONANIA EWIDENCJI			
zaniedbany		[REDACTED]		2006-08-29			

Rz-IRN.5183.35.2025.KCH

Rzeszów, dn. 7 marca 2025 r.

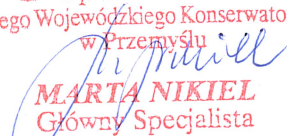
Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków
z siedzibą w Przemyślu
Delegatura w Rzeszowie
35-064 Rzeszów, ul. Mickiewicza 7
tel./fax 17 853-94-61, 17 353-94-62
e-mail: 705-20-71-175

W odpowiedzi na Pana prośbę o zaopiniowanie dokumentacji dot. remontu zabytkowej kapliczki domkowej, usytuowanej na działce nr ewid. 3449/4 w Giedlarowej w gminie Leżajsk, **opiniuję pozytywnie** przedłożony program prac konserwatorsko-restauratorskich, opracowany dla ww. kapliczki przez mgr Halszkę Granek-Smarzewską w lutym 2025 r., stanowiący integralny załącznik do niniejszego pisma.

Jednocześnie informuję, że istnieje możliwość skorzystania w siedzibie tut. urzędu z materiałów archiwalnych, celem wzbogacenia przedłożonego opracowania o zachowane źródła ikonograficzne dotyczące kapliczki.

Przedmiotowa kapliczka w myśl przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1292), objęta jest ochroną konserwatorską na podstawie wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków.

Z upoważnienia
Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków
w Przemyślu

MARTA NIKIEL
Główny Specjalista
Delegatura Wojewódzkiego
Urzedu Ochrony Zabytków w Rzeszowie

Załączniki:

1. program prac konserwatorsko-restauratorskich kapliczki domkowej usytuowanej na działce nr ewid. 3449/4 w Giedlarowej w gminie Leżajsk, opr. mgr Halszka Granek-Smarzewska, luty 2025 r. – 3 egz.

Otrzymują:

1. Adresat + kopia fiszki kapliczki z Archiwum WUOZ z/s w Przemyśle, Delegatura w Rzeszowie.

Do wiadomości:

1. Gmina Leżajsk, ul. Opalińskiego 2, 37-300 Leżajsk
2. aa – Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków z siedzibą w Przemyśle, Delegatura w Rzeszowie, ul. Mickiewicza 7, 35-064 Rzeszów

kapłłozka

2. / w. 103

gm.
woj.
Ciedlarowa
Leżajsk
Rzeszów

mur. 1873 (846)

d. pow.

woj.

Leżajsk

Rzeszów

Nr rejestru

z dn.

ODZ

BDZ

bud. Aleksander Napora, fund. Wawrzyniec Dziob
wiew. polichromia: ss. Wntaut, Roeh, Sebastian, Franca
-szek Ksawery, św. Tytym, na. zew. ss. Piotr i Paweł,
wał. Franciszek Ksawery Stankiewicz

Beelwacraft
84

